

## Teta

»Pi, pi, pi, cipke, cipke, pi, pi...«

Stoji sredi dvorišča. V levi roki ima košaro, z desno pa sega vanjo po koruzna zrna in jih meče okrog sebe. Krog nje je polno kokoši, ki hite pobirat koruzo.

»Pi, pi, pi...«

Sama je. Stara ženska s košaro. Majhna in debela. Na sebi ima rožasto haljo in predpasnik temne barve. Izpod halje gleda dvojje golih debelih nog. Nogi sta beli — kot da bi bili tako mrzli, da sta beli. Obuta je v stare pošvedrane copate. Hodi počasi, prav tako počasi govori in težko sope.

Posijalo je sonce. Z glave si je snela ruto. Njeni lasje so sivi, redki in mastni. So spuščeni. Rahlo je odprla usta, kot da bi se hotela posmejati. Škrbasta je.

»Boris, parnes mi pou kile kruha pa ene bombojne. Ta kisle.«

V roko mi je pomolila umazano plastično vrečko, v kateri je bil skrbno zavit pettisočak in nekaj drobiža. Prinesel sem ji kruha. Večerjala bo podrobljenega v kavo.

Nekoč je rekla, da bo umrla in da noče umreti tako sama. Pri njej je spala nečakinja, da Tete ne bi bilo strah. Pretekli so tedni, a Teta ni umrla. Nečakinja je še dolgo spala pri njej, potem pa je nekega dne odšla. Od takrat je preteklo že dvajset let in Teta je še vedno živa.

Pozimi sem bil pri njej. Ležala je v postelji in gledala vame. Glasno je sopla. Celo zimo ni bila zunaj.

»Zdejv pa hmal pomlad, vte pa lohk šla mal von.«

»A. Neč nam šla von. Sem tok umarla.«

Sedaj nihče več ne bedi pri njej.

»Pejte po fajmaštra! Teta j djala, dev umarla.«

VLADO PIRC

## Rojstvo poezije

Neki mož je zelo rad jedel umešana jajca z zeleno papriko. Njegova žena je bila zlobna možača, ki ga je tepla in vselej zbudila, kadar je zaspal med lili-jami. Rada je tudi jezikala in nevarno bliskala z očmi. Nekoč ga je nepričakovano in popolnoma brez razloga oplazila z mokro cunj. Mož je dvignil glavo iznad mize ter izpljunil cvetico. Med rumene zobe je zamrmral nekaj o zmešani kavki in odšel brez slovesa v svet.

Dolgo je hodil sem ter tja. Ves čas si je ponavljal, da ne sme prej pasti med hudobne, rdečeoke palčke, preden ne zve odgovora na vprašanje.

Končno je prišel do velike reke, ki se je izlivala v morje. Ob reki je sedel moder mož in strmел v plesoče valove. Z zgornjim delom života je podpiral mogočno sivo brado in nič ni motilo njegovega miru. Kaj je premišljeval? Da je človek samo prah veselja, vržen v svet? Ali pa si je dopovedoval, da je koristno in dobro, ker se je odpovedal življenju med hruščem vsakdana in se potopil med opojne vonjave trav, zarij ter reke, ob kateri počiva na ploščatem kamnu. Nikdar ne bomo izvedeli!